

LLIBRERIA PASALAMAR

Sant Antoni, 13 - ULLDECONA

Construcciones TOSTAO

ULLDECONA

Pastisseria RAGAMajor, 105 - Tel. 72 03 53
ULLDECONA

Mútua General de Seguros

AGENCIA LABERNIA

Assesorament - Tramitacions - Assegurances - Viatges

Major, 108 - Tel. 72 00 81 - ULLDECONA

FUSTERIA Fco. LAVEGACarrer Sant Lluc, 29 - Tel. 72 02 23
ULLDECONA**Bar - Restaurante ORFEO**

JOSE VERICAT

Calle Mayor, n.º 147 - ULLDECONA

Sus compras en Tejidos y Confección

CASA ENRIQUE

Sant Antoni, 43 - Tel. 72 01 13 - ULLDECONA

GRUNDIG

La seguridad de un gran nombre

RADIO FERRE

MATERIALES DE CONSTRUCCION

ESTEVE

Calle Adell, 23 - Teléfono 72 01 87 - ULLDECONA

M. P. MARINE - Lencería

Major, 77 - ULLDECONA

BAR EL REBOST

VICENT FERNANDEZ

Carrer Calvari, 57 - ULLDECONA

Antigua Ferreteria ALFARACocinas Orbeago y Benavent. Estufas, Placas,
Frigoríficos y Lavadoras Agni. Listas de Boda
Plaza Iglesia, 3 - Teléfono 72 00 38 - ULLDECONA**Dolçeria MILLAN**

Major, 115 - Tel. 72 02 82 - ULLDECONA

Rellotgeria ITARTE

ULLDECONA

Video - Foto MILLANEUROCRHOM - Laboratorio Fotográfico
Distribuidor Videos, JVC

Avda. Ramón Salomón, 19 - Tel. 72 03 63

Auto-Escola PITARCH

TRAMITACIONES I ASSEGURANCES

Plaça Sales i Ferré, 15 - Telèfon 72 03 92

Motos - Ciclos VIDALMotos - Bicycletas - Motocultores
MOVICAM y Motosierras TRONK

Clavé, 37 - Tel. 72 05 23 - ULLDECONA

Ferreteria GRAULlistes de Noces - Electrodomèstics SUPER - SER
Pintures TITAN-LUX. Distribuidor Oficial BOSCH

Carrer Major, 104 - Telèfon 72 03 11

Carnisseria BEL - QUEROLSant Antoni, 18 - Tel. 72 04 64
ULLDECONA**Espumosos SANS**

BEBIDAS Y REFRESCOS

Entenza, 30 - Tel. 72 03 40 - ULLDECONA

C.C.R.

CARRER MAJOR, 147, 1.ª - TELÈFON 720337

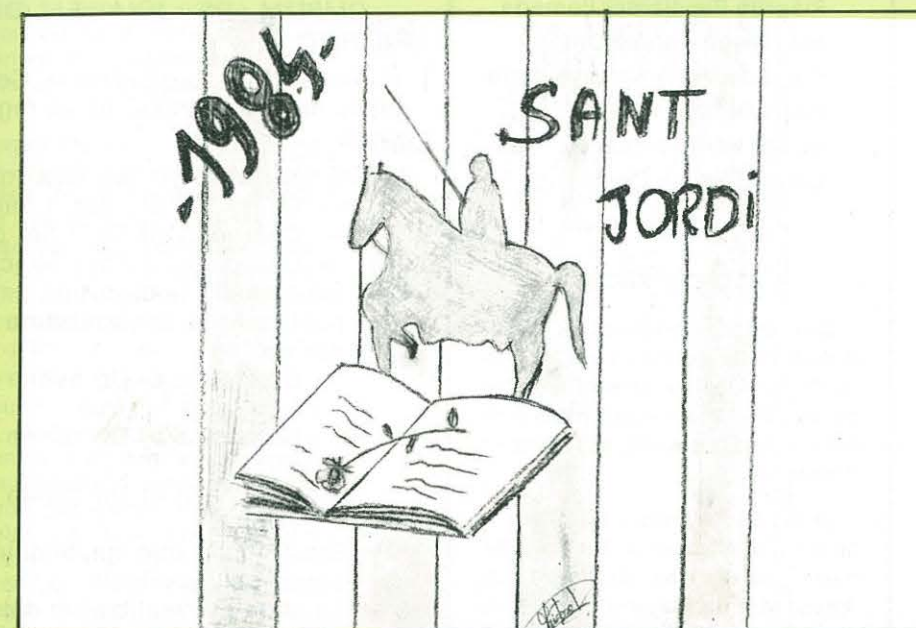
ULLDECONA, MARÇ / ABRIL 1984

NUM. 11

BUTLLETÍ D'ÚS INTERN

Fundat l'Any 1.947

**DIADA DE
SANT JORDI****XIII
CONCURS
LITERARI****Sumari:**

- Les Caramelles
- Carnestoltes
- Nuestros Monumentos
- La nostra gent
Avui: FERNANDO-J. GUARCH
- Coneixem els nostres autors?
Mercè Rodoreda

DIRECTOR:

Gabriel Roig i Querol

Consell de Redacció:

Joan M. Subirats Castell
Ricardo Pasalamar Pomada
M.ª Carme Estellé Orti
Cándida Maria Minguet Itarte
Pietat Guarch Roig
Isabel Sorlí Torres
Eduard Sauch Querol

ATENCIÓ SOCIS:

Com en anys anteriors, el dia 23 d'abril, Diada de Sant Jordi, el Centre Cultural, estarà present a la Plaça de l'Església, venent roses i llibres. A tots els socis, se'ls farà un descompte.

El dia 26 de maig a les 10 de la nit es representarà al Teatre Municipal, "La Fortuna de Sílvia", de Josep M.ª de Sagarra i el 2 de juny, a la mateixa hora, es representarà "Arribaré a les set... mort", de Assumpta González. Us esperem a tots, ja que els socis teniu entrada gratuïta.

Us recordem que els dissabtes de 4 a 6 de la tarda està oberta la nostra petita biblioteca i de la qual podeu disposar tots. Paseu a recollir algun llibre.

Des d'aquí volem donar les gràcies a la direcció i professorat de les Escoles de E.G.B. "Ramón y Cajal", pel seu ajut i col·laboració en la realització del XIII Concurs Literari que és realitzà el 30 de març, i gràcies al qual es va poder millorar la qualitat de les redaccions.

Tots els infants interessats en participar en un Festival Infantil, us podeu dirigir a Enriqueta Sales o a Dolors Sauch.

SECCIO COSTUMS I TRADICIONS

ACTIVITATS:

Com tots els anys el dia 23 d'abril, Diada de Sant Jordi, patró de Catalunya i dels enamorats, el Centre Cultural i Recreatiu, estarà present a la Plaça de l'Església, per que tots els joves de 10 a 90 anys, puguin oferir una rosa a la noia que estimen i perque elles puguin obsequiar al seu noi amb un bon llibre.

OMPLIM DE JOIA EL DIA DEL NOSTRE PATRÓ!

També hem organitzat el Concurs Literari. Enguany en la XIII edició es va regir per les següents bases:

- S'han establert les categories següents:
 - Categoria a) 3er. i 4art. curs d'EGB
 - Categoria b) 5è. i 6è. curs d'EGB
 - Categoria c) 7è. i 8è. curs d'EGB
- Els treballs tindran una extensió mínima respectivament a cadascuna de les tres categories:
 - Categoria a) Un mínim de 15 ratlles d'escriptura.
 - Categoria b) Un mínim de 25 ratlles d'escriptura.
 - Categoria c) Un mínim de 35 ratlles d'escriptura.

Els treballs que no tinguin aquests requisits seran desqualificats.
- La data de realització dels mateixos serà el proper 30 de març per la tarda, al Col·legi Públic d'EGB "Ramón i Cajal".
- Les inscripcions es realitzaran fins al 28 de març, al mateix Col·legi.
- L'entrega de premis es farà el dia 29 d'abril a les 12 del mig-dia, a la Sala d'Actes de l'Ajuntament.
- S'han establert tres premis (primer, segon i tercer), dintre de cadascuna de les categories. A més a més hi haurà els accésits que el jurat considere oportuns.
- Els treballs podran ésser escrits en català o en castellà.
- S'anomenarà un jurat qualificador i els treballs podran ésser puntuats segons els següents criteris:
 - Originalitat.
 - Estil.
 - Gramàtica.
- Els temes seran:
 - Categoria a) "Mi juego favorito".
 - Categoria b) "¿Qué te gustaría ser cuando seas mayor?".
 - Categoria c) "Fiestas Quinquenales de Ulldecona".

Les Caramelles

Fins ara us hem parlat de les Festes de Sant Lluç, de les Cavalcades de la Puríssima, de la Festa de Sant Antoni. Avui i continuant amb la nostra tasca de recerca d'antigues i perdudes tradicions de la nostra vila, us voldriem recordar, a uns, i donar a conèixer a uns altres, "Les Caramelles".

Com d'altres vegades, hem pogut comptar amb el valuós ajut de la gent del nostre poble que han tingut la sort de viure aquells dies en què a Ulldecona tenien lloc aquestes meravelloses festes i de les quals tant sols ens resta el record.

La vigília de Pasqua Florida i amb motiu de la Resurrecció, amb l'alegria que aquest fet podia comportar, sortien grups, arreu del poble, a cantar. Es cantava a la noia estimada, es cantava a un amic, a aquell que li podia agradar allò que cantaven... Es sortia aviat, després de sopar i s'acabava a la matinada. Què era maco aixecar-se del llit en sentir aquelles cantúries i sortir al balcó per poder escoltar millor!

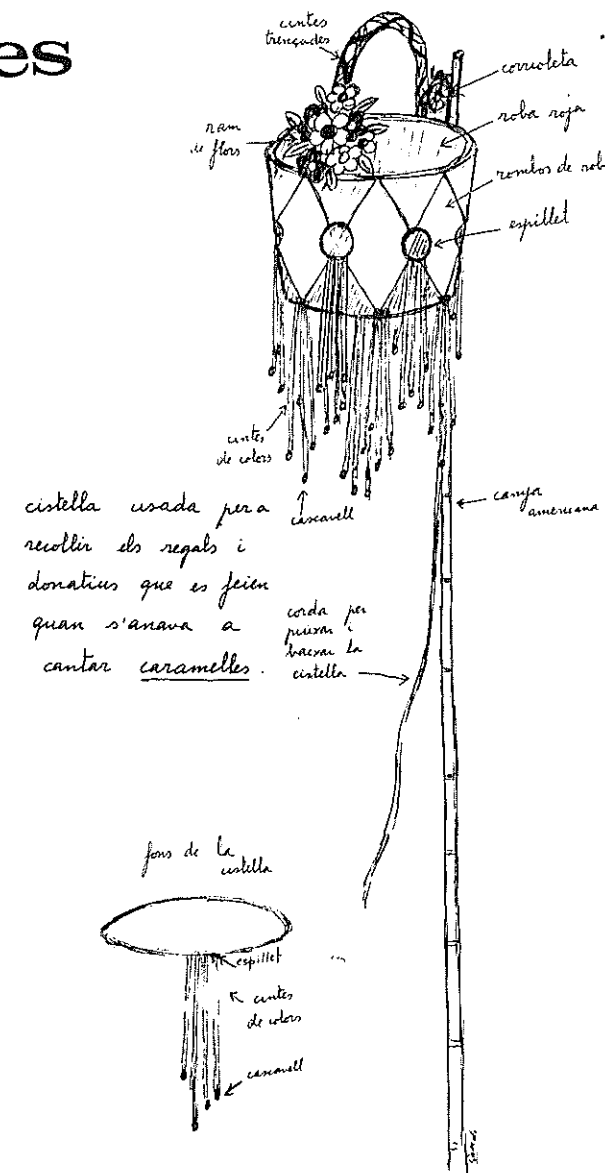
Què es cantava? Doncs la cançó més generalitzada era la popular catalana i que parlava de coses del poble, de la comarca, de la Pasqua... En tenim esment d'alguna, aproximadament deia: "Pasqua Florida, Pasqua Granada, per tothom benivolguda, per tothom esperada"... Una altra molt popular era "L'armilla" que feia al·lusió al fet de no tenir "quartos". I potser una de les més cantades fóra "El Marjal", escrita per Mossén Mulet i que feia referència a l'horta i costums de les Cases d'Alcanar. També es solia intercalar alguna sardana i després s'afegiren Havaneres i Mexicanes.

Finalitzada l'actuació, els cantaires recompensats; ens explicarem: quan sortien a cantar portaven una cistella —era quelcom "indispensable"— que anava enganxada mitjançant una "corrioleta" a una canya americana —que tenia que ser prou llarga com per arribar al primer balcó—. Perquè us pogueu fer una lleugera idea, us hem dibuixat amb quatre ratlles la cistella que ens han explicat. Com podeu veure devia ser una cistella molt maca amb tots aquests guarniments.

A la cistella els posaven tot allò que us pogueu imaginar: mel, pernil, begudes, pollastres, conills, diners, fins i tot un any els varen donar un corder.

Després amb tots aquests queviures es feia una menjada de germanor i es passava molt bé. A més a més de menjar, es cantava, es ballava, es contaven acudits...

Molt antigament sortia un grup anomenat el "Petit Orfeo" del Cafè de la Viuda, després van sortir a cantar caramelles: l'Orfeo Montsià, la Colla Artística, l'Orfeo Ulldeconenc i el Centre Cultural.

Cal esmentar però, i per finalitzar, que entre els diferents grups que sortien a cantar, solia haver certa rivalitat, a veure qui podia i qui en sabia més. Poder no estaria de més, fer aquí un incís: de vegades aquestes rivalitats serveixen per enfonsar i no per millorar i superar-se que es potser la intenció que es tenia en un principi.

D'aquest mal en patim una mica al nostre poble: Quan sorgeix una "idea" en sorgeixen un seguit i després s'esfonsen totes en un obre i tanca ulls. Per què serem "així"?

En fi, un bon dia es varen acabar "Les Caramelles", com s'acaben, poc a poc, tantes altres coses i ningú som capaços de fer-ho revivre, tant que en som, per allò que ens interessa! I així, de mica en mica, ens anirem perdent nosaltres i les nostres arrels, però tant se'ns dona... Seria molt bonic tornar a sentir cantar "caramelles".

La festa de Sant Jordi

Trobar-nos en el mes d'abril i no recordar a Sant Jordi, seria fer un greu mancanament a la nostra terra pel que representa i simbolitza; per tant no és possible passar de llarg sense abans aturar-nos una estona a parlar del qui encarna el símbol de la nacionalitat catalana.

Diu la llegenda, que Sant Jordi era de Capadòcia, fill de nobilíssim Ilinatge. La ciutat de Sirena a la Lívia superior tenia un estany on vivia una mena de fera. El seu alè arribava fins als murs de la ciutat, infectava l'aire i empudegava la gent. Per alliberar-se, el poble es veia obligat a donar-li cada dia dues ovelles. En acabar-se caldria recórrer a les persones i fins i tot a la filla del rei li tocà el torn. En això escaigué de passar per allí Sant Jordi i veient la donzella plorosa, li preguntà què li passava. Li explicà la seva dissort i el terrible destí que l'esperava. Però Sant Jordi li replicà coratjosament: "Filla meva, no tinguis por, jo et defensaré en nom de Jesucrist".

CARNESTOLTES

Il·lusió i fantasia, Carnestoltes ja és arriuat.

Tot el món, obre l'armari en busca d'algun vestit vell i una perruca.

La nit comença, ja tots s'han oblidat de qui és qui. No importa la fatxa. Nit de la il·lusió, tot està permès, no hi ha res prohibit.

Darrera aquella disfressa s'amaga un ésser plé de problemes i mals de cap,

El drac va atansar-se, el cap dreçat i el coll estirat. La donzella del tot afligida, seguia exclamant: "Senyor, fugiu, escapeu-vos", però sense tornar-li resposta, Sant Jordi s'abrigà amb el senyal de la creu, posà la llança de punta i empenyé el cavall vers el drac. El ferí greument i el va deixar abatut i estés a terra. Es girà, després, a la donzella i li digué: "Passa el teu cenyidor pel coll d'aquesta fera". Això va fer la jove princesa i el drac la seguí com un gosset. Després traient l'espasa, matà el monstre i el va fer treure fora de la ciutat.

Totes les persones del poble foren batejades per Sant Jordi i van oferir-li tota mena d'honors i riqueses. No volgué acceptar res i disposà se'n fes donació als pobres.

El rei va fer construir una església i del peu del altar raja una font d'aigua que quaeix tota mena de malalties als qui en beuen.

El seu culte és un dels més antics de l'Església. Es té per cert que a les darreries del segle V, Santa Clotilde, esposa del rei Clodoveu, havia fet bastir altars a la seva memòria. Era venerat a Orient i Occident, però entre nosaltres pot dir-se que la seva devoció arrelà gairebé a l'hora de formar-se Catalunya en temps de la reconquesta.

Va ésser l'any 1456 i per acord de les Corts Catalanes quan es declarà festa obligatòria al Principat, Comtats del Rosselló i Cerdanya.

Als nostres dies, aquesta festa es commemora amb diversos actes. Un dels més populars es la fira del llibre i de la rosa. També son e's enamorats catalans els qui el tenen com al seu Patró.

però no importa, aquesta nit es plena de fantasia i bon humor.

Ja s'ha acabat la festa i tornen als armaris, disfresses, que ens han donat unes hores meravelloses! ara el ric torna a la riquesa i el pobre a la pobresa.

Cadascú és cada qual; aquell ésser, oblidat entre problemes i mal humor, entre presses...

De quan en quan recordarà lo feliç que va ésser aquella nit, tornarà al seu treball i callarà...

A. F. M.

ACTIVITATS

El passat 24 de març vàrem representar a la Societat Cultural Recreativa Unió Aldeana, la comèdia original d'Assumpta González "Dos embolics i una recomanació", mitjançant l'Associació de Personal de la Caixa de Pensions.

Cal dir que'l local estava de gom a gom, ja que es recullien diners per a fer un poliesportiu, i que va ser un gran èxit per a la nostra secció, puix els nombrosos públic assistent gaudir com mai.

Aquesta obra la representarem el proper 30 d'abril a l'Araval de Jesús (Tortosa) també mitjançant l'Associació de Personal de La Caixa.

ATENCIÓ:

Per a tots els qui els pugui interessar, (actors, actrius i simpatitzants) la setmana després de Pasqua, del 24 al 27 d'abril, a dos quarts de deu de la nit puntualment i al Teatre Municipal, el membre i actor d'aquesta secció i estudiant de primer curs a l'Escola Superior d'Art Dramàtic de València, Joan Martínez Delgado, donarà uns cursets sobre "El trabajo del actor sobre su papel".

Una altra data important és que per al dia 26 de maig, a les deu de la nit

SECCIO DE TEATRE

i al Teatre Municipal, es representarà de nou "La Fortuna de Sílvia", de Josep M.ª de Sagarra, dins de la 1.ª Mostra de Teatre, que organitzen els Serveis de la Direcció General de la Joventut de Catalunya. Es desplaçarà aquí a Ulldecona un jurat format per persones vinculades al món del teatre i de la crítica teatral i un representant dels Serveis Territorials per a elaborar una valoració crítica i tècnica del grup i els seus actors. Com tots sabeu, els socis tenen entrada gratuïta, prèvia exhibició del carnet.

Us esperem a tots.

D'altra banda el dia 2 de juny, la secció juvenil de Teatre, representarà a les deu de la nit i al Teatre Municipal, la comèdia en tres actes original d'Assumpta González "Arribarè a les set... mort". Tindrem que veure aquesta obra i mirar que tal la cantera del C.C.R. i com pugen els nous actors.

Socis, entrada lliure.

Enriqueta Sales a més de col·laborar amb la Secció Juvenil, està preparant un ballet que esperem puguin actuar amb aquesta mateixa vetllada. Anim i endavant, Enriqueta.

JUGOS-BOL
Avda. Salomón, 20
Tel. 720662

RESTAURANTE "BARBACOA"

- ZUMOS DE FRUTAS NATURALES
- CLUB DE BOLOS
- SALA DE REUNIONES
- SALON PARA BODAS Y BANQUETES
- RINCON DE JUEGOS

Local con aire acondicionado

ULLDECONA

La nostra Gent

Avui: Fernando-José Guarch

Avui portem al nostre Butlletí a Fernando José Guarch, vocal president de la Secció de Muntanya. Comencem preguntant-li:

—Quan de temps fa que acompleixes el càrrec dintre de la Secció de Muntanya?

—Vora els quatre anys, i vaig entrar a conseqüència de l'escissió que es va produir dintre de la secció.

—Organització?

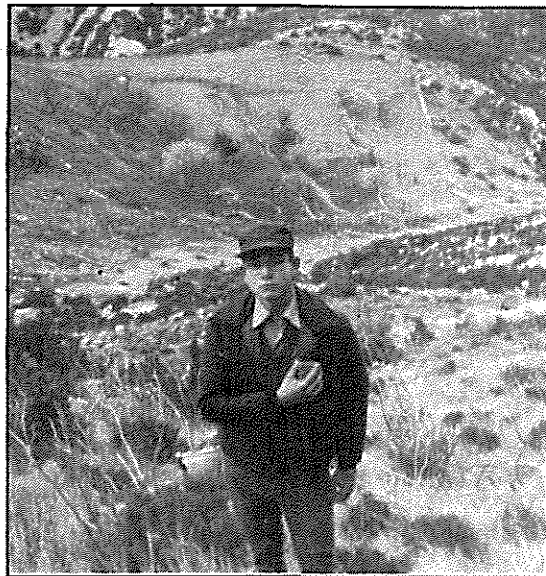
—Es molt senzilla, els encarregats de la secció són els que van a les juntes directives del C.C.R., aquests es podrien dir el nexa, ja que ells aporten les sol·licituts a la junta i a la vegada comuniquen les resolucions d'aquesta, respecte a la secció. Després i per a tractar els temes i activitats pròpies de la secció, ens reunim tots els membres, els dimarts a les deu. Dintre de la mateixa secció, també hi ha els diversos encarregats de materials i altres esmenes.

—Es una secció totalment independent dintre del C.C.R.?

—Es pot dir que sí, d'una banda, ja que tenim una autonomia total dintre del nostre camp, sense que la junta directiva interfereixi; d'altra es pot dir que no, ja que depenem econòmicament del C.C.R., però globalment es pot dir que som una secció que com a tal té un elevat índex d'independència.

—Costa molts diners tenir un bon equip de muntanya?

—Sí, molts, ja que el material, cada dia es fa més car i moltes vegades i sense volguer-ho es fa malbé i s'ha de renovar, perquè quan vas a la muntanya no pots anar amb material ruïn o d'una mitjana qualitat ja que vas a patir, i inclús a tenir un desagradable accident. Per tant aquí a la secció, ens anem arreglant com podem, intentant conservar lo millor possible tot el material.

—Situació i activitats de la secció de Muntanya?

—Actualment estem desenvolupant les activitats normals en una entitat d'aquest tipus: acampades, marxas, caminates, curses de socorrisme i supervivència i altres activitats anàlogues.

—Si feiem un balanç de la secció, ara seria positiu o negatiu?

—Jo crec que tots els balanços han de ser positius, ja que sempre hi ha aspectes negatius, però si no es vegessin aquest, no hi fariem mai res. Per tant veient com ha estat la secció i el camí que ha pres el pas ha estat cara endavant; no ha estat molt fort, però sí positiu.

—Hi ha unió dintre del C.C.R. i de les seccions?

—Decididament sí, ja que si no hi hagués aquesta unió, el C.C.R. no faria aquesta tasca tan important i aquest seguit de activitats tan nombroses; respecte a que si les seccions estan unides, cal recordar que les seccions són l'espèrit del Centre, i són elles, qui marquen l'importància i la marxa de l'entitat.

—Cóm respon la gent del poble davant les activitats d'aquesta secció?

—Hi ha que tenir en compte, que la muntanya és un esport que per a practicar-lo, cal traslladar-se fora del poble, i moltes vegades a llocs molt bonics però molt lluny i per tant, no és una activitat en la que la població pugui participar i col·laborar a totes hores, ja que només ho poden fer aquells que s'interessen i dediquen el temps lliure. Respecte al interès que té el poble en sí, és molt gran, ja que moltes vegades pregunten on anem i si els agrada venen, i d'altres que els pares dels mateixos nois ens ajuden, traslladant-nos amb els seus vehicles, quan no en tenim, amb els nostres, suficients. Es una tasca aquesta, que des d'aquí, la secció de muntanya els agraeix molt.

—Quina edat té la gent que va d'excursió?

—Hi ha de tot, però la que més abunda dintre de la secció sol ser des de els 13 anys fins als 25. Això no vol dir que no hi hagin d'altres edats, ja que els hi ha com Manolo Vidal, casat i en fills i un membre excel·lent. O com Joan Vidal i d'altres, no deixant de ser importants per no anomenar-los. En una excursió es pot trobar totes les edats, des de sis anys fins a quaranta, com ens ha passat de vegades. És lo més bonic que té aquest esport, no tenir edat.

—I a més d'excursions, feu algún treball d'investigació?

—Sí, estem recopilant tot el que a l'història d'Ulldecona es refereix a fi i efecte que tot-hom pugui saber tota l'història

d'aquesta la nostra terra, d'aquest el nostre poble. Aprofito l'ocasió, per a dir i per a convidar a qualsevol que li interessi i vulgui col·laborar o simplement preguntar o fer-nos saber quelcom que no sabem, que es posi en contacte amb nosaltres, ja que es una tasca molt gran i farà falta l'ajut de tot-hom.

—Situació actual de les pintures rupestres?

—Sembla que no tenim prou consciència de lo que realment representen i el valor que tenen, ja que poc a poc i a partir del descobriment estan deteriorant-se i no es fa res per evitar-ho. Caldria per tant concienciar-nos, pensar que no és una cosa que té qualsevol i pensar en la manera d'evitar la seva degradació i destrucció, com ja va passar amb les de la Moleta de Cartagena.

—I del Castell que hi ha?

—El Castell, el nostre Castell, està molt malament ja que s'està enderrocant per moments. La darrera ventada hi va tombar la part superior de l'església i un bon tros de paret en perill de fer caure la bòveda, això no és tot, però es faria una llista molt llarga de les parts que van caient poc a poc i no ens donem compte, per tant crec que ens hem d'ajuntar per fer una campanya a favor del Castell, per no perdre una cosa nostra, perquè no és un Castell qualsevol, és el nostre Castell!

—Gràcies Fernando i esperem que puguis continuar desenvolupant aquesta tasca tant important i que les teves suggerències siguin pronte una realitat.

*No ho subiti...
en el casu de la seva seguretat?*

Automòbils, Incendi, Robo, Individual, Incendis de Collites, i la seva darrera novetat: VIDA, amb participació en els beneficis

Delegat a Ulldecona: PERE SANS i ARASA
Sant Antoni, 8 - Telèfon 72 03 37

SEPTA

INDUSTRIA GRAFICA

PAPELERIA
Mayor, 91
Telèfono 72 00 24

TALLER
Montemolin, 15
Telèfono 72 03 11
ULLDECONA (Tarragona)

Coneixem els nostres Autors?

Mercè Rodoreda

Mercè Rodoreda, molt possiblement la novel·lista més important de la literatura catalana contemporània, va neixer l'any 1908 al barri barceloní de Sant Gervasi, un barri que amb el temps es vincularà estretament amb la seva narrativa. Filla única, visqué durant la infantesa un ambient català i literari que la marcà profundament, juntament amb la figura del seu avi, home enamorat de les flors. De molt jove col·laborà a revistes i diaris de l'època i les seves aportacions foren generalment, contes, on podem seguir l'evolució d'un estil que ha esdevingut inconfusible. També va escriure quatre novel·les, que posteriorment no ha acceptat com a seves, perquè denotaven, encara, la seva inexperiència i joventut: "Soc una dona honorada?" (1932), "Del que hom no pot fugir" (1934), "Un dia en la vida d'un home" (1934) i "Crim" (1938). A continuació pu-

blicà "Aloma" (1938), premi Crexells, obra ja plenament reeixida i acceptada, que, tanmateix, va tornar escriure el 1969, la qual cosa no fa més que demostrar la professionalitat de l'autora.

La guerra vingué a tallar l'evolució de l'autora, que, a França, s'hagué d'acabar amb alguns espectacles al·lucinants provocats pel drama bèl·lic. A Ginebra on es traslladà més endavant, va poder continuar la seva producció en la pau i recolliment que li oferí aquesta ciutat. L'any 1957 guanyà el premi Víctor Català amb "Vint-i-dos contes", recull que assenyalà la seva reincorporació a la literatura catalana, on amb "La Plaça del Diamant" (1962) aconseguiria l'èxit de venda i de crítica més important de la postguerra. L'any 1966 sortiren dues novel·les més: "El carrer de les Camèlies" i "Jardí a vora el mar". I després d'un nou recull de contes, "La meva Cristina i altres contes" (1967), publicarà una novel·la de gran ambició: "Mirall trencat" (1974). L'autora, ja novament instal·lada a Catalunya, concretament a Romanyà de la Selva demostrà la seva vitalitat i prodigiosa capacitat de fabulació a "Viatges i Flors" i "Quanta, quanta guerra..." un recull i una novel·la publicats, tots dos, l'any 1980. Obtingué premis, des del Sant Jordi fins al Premi d'Honor de les Lletres Catalanes. Morí a Girona el 13 d'abril i fou enterrada a Romanyà de la Selva.

Les obres de Mercè Rodoreda es van enllaçant les unes amb les altres y configuren un procés vital únic des de la infantesa fins a la mort. No en va, tota la seva producció és, en un cert sentit, una reflexió sobre el pas del temps. Així, "Aloma" pot ser considerada com la novel·la de la pèrdua de l'adolescència; "La plaça del Diamant" i "El carrer de les Camèlies" com les obres de la joventut-maduresa i "La meva Cristina i altres contes" i "Mirall trencat" com les de la vellesa i la mort. Clos, dons, el cicle vital, semblaria talment que el corpus novel·lístic de l'autora també ha quedat enllestit, i, tanmateix, amb motiu del seu setanta aniversari, va anunciar la propera aparició d'una altra novel·la "Quanta, quanta guerra".

Tanmateix, la unitat i coherència interna del corpus rododerià no es deu pas

únicament al fet de resseguir i anar enfilant aquest procés vital únic, sinó també a la presència d'unes constants temàtiques, d'uns recursos narratius i estilístics que esdevenen gairebé obsessius. En aquest sentit podríem destacar que en totes les seves novel·les, tret "Jardí vora el mar", la veu que genera el relat és una dona, amb una forta tendència a la introversió, la soletat i, sobretot, desencisada, per la realitat-present i abocada a la recerca d'una engruna de felicitat en el passat-somni. Igualment és una constant el tema de les relacions amoroses, estructurades sovint a base de triangles i plantejades com a impossibles des de la primera novel·la.

També cal donar un relleu especial als símbols-imatges recurrents que trobem al llarg de tota l'evolució rododeriana i sotmesos a una evolució que progressivament els va embellint: així, la casa d'Aloma esdevé a "Mirall trencat" una torre magnífica: el jardí senzill i quotidià a la novel·la, es transforma a la darrera, en un espai mític, en un arquetipus. O els coloms, ocells casolans a la "Plaça del Diamant", esdevenen àngels a "El Carrer de les Camèlies". En darrer terme, els símbols-imatges rododerians es van allunyant del món quotidià per acabar connectats amb el mite. I el mite reelaborat per la narrativa rododeriana és, com ha assenyalat Carme Arnau, el de la infantesa.

Nuestros Monumentos

Nos hemos permitido, interrumpir por esta ocasión, la serie de artículos que de un modo seguido se estaban publicando sobre la historia de Ulldecona. No se trata de cambiar de temática, sino de dar un salto en el tiempo, para hacer un llamamiento, no se trata de dar ni de recibir, se trata de conservar, hallar el modo de que los futuros pobladores de nuestras tierras pueden ver lo que nosotros vemos y disfrutar de ello como lo hacemos nosotros ahora.

Pertenece a una tierra, este Valle de Ulldecona, en que la cultura floreció desde muy antiguo, y siguiendo esta tradición se ha ido conservando hasta nuestros días, dejando como testigo, a parte del tiempo, sus vestigios sus obras, en resumen nuestros monumentos.

Son testigos mudos, no hablan, pero nos lo dicen todo si los entendemos y sabemos interpretarlos. No se trata de piedras sin vida, puesto que en ellas están comprendidas muchos años de vida de otros hombres, sus esfuerzos, sus sufrimientos, su lucha diaria para levantar más alto si cabe a esta tierra, por este motivo no hay que dejar que la corriente del des-

cuido ni del dejar para otro día se los lleve y nos deje sin esta parte de la historia que no son palabras sino hechos.

Pensemos por una vez, que lo que se destruye no vuelve a crecer ni ha de volver a aparecer, como si de una máquina se tratara. Lo cierto que estas obras, son IRREPETIBLES, e inmodificables, es decir no son grandes mecanos que hoy desmonta y mañana construyo.

Los monumentos no son patrimonio de unos pocos, puesto que en ellos se encierra la lucha diaria de todos, por lo cual, y aunque no sea legalmente de nuestra propiedad, sí lo es moralmente, puesto que es parte de nosotros y debemos mirarlo y cuidarlo, para que él nos vaya contando poco a poco facetas escondidas de nuestra historia. Pero no hay que creer en ningún momento, que por que lo consideremos de esta manera, tengamos derecho a destruirlo, ya no digo por maldad, puesto que muchas veces es por ignorancia.

Nuestro pueblo, villa de título, esa tierra que nos acoge, encierra su pasado y se aferra a no perderlo, por lo que nadie

tiene el derecho de destruirlo, puesto que todos tenemos el derecho de conocerlo.

Quizás se pregunten que les estamos atacando, un poco sin motivo, pero si se recapacita un poco, y se piensa friamente se darán cuenta ustedes que es cierto, y para corroborar mejor lo dicho, vayan por delante unos ejemplos:

Seguramente muchos de ustedes, habrán ido alguna vez a ver nuestras magníficas pinturas rupestres, y si han podido acceder dentro de los pequeños recintos vallados, seguramente no habrán podido contener la tentación de tocar esas manchas de pintura, que representan a nuestros antepasados de hace miles de años, pero piensen que cada vez que se tocan, se pone un grano de arena en la balanza del desaparecer o conservarse, y siempre a favor del desaparecer.

No se trata solamente de pinturas rupestres, puesto que también ocurre en otros lugares, como en la Ferradura, el poblado Ibero de nuestro Montsia, si lo han visitado y por fortuna se ha puesto delante de ustedes un fragmento vistoso de cerámica o quizás, con más fortuna, una pieza metálica, seguramente la recogerán y la

guardarán como recuerdo, como un trofeo, para enseñar a las amistades, y que al cabo del tiempo se perderá callando el testimonio para nuestra historia. El mismo caso, puede aplicarse para las ruinas del Castell, que tan mal han sido tratadas, y no ocurre esto solamente en los yacimientos estudiados, sino en los que aparecen poco a poco por nuestros campos. Y también tiene importancia los monumentos, los pequeños monumentos cotidianos por llamarlos de una manera u otra, un arco, una placa conmemorativa, restos de muralla, un escudo y tantos y tantos indicios que hay diseminados por nuestras calles. Todo tiene importancia a la hora de narrar lo acontecido, esos detalles de hechos importantes, para nosotros, pero carentes de importancia para la historia en general. Por esta razón no hay que dejar nada, hay, sin embargo, que dejar testigo de ello, conservarlo, por que no son ni unas pinturas, ni un poblado, ni un castillo, ni unos restos cualesquiera; son nuestras pinturas, nuestro castillo, son..., en resumen, es nuestra historia.

Fernando José Guarch Bordes
Francisco Antonio Lavega Serra

MARÇ

Com en l'any romà, el calendari eclesiàstic anglès, emprat fins l'any 1752, considerava aquest mes com el primer, i l'any legal començava el 25 de març. Escòcia, en 1599, va decidir que Gener fos el primer mes de l'any. El nom llatí de març (Martiús) prové del déu Mars. Els anglo-saxons l'anomenaven "Hlyd Monath", és a dir, mes vociferant i tempestuós.

Dies assenyalats:

1er de març, Sant David. 12 de març, Sant Gregori el Gran
17 de març, Sant Patrici. 25 de març, dia de l'Anunciació

ABRIL

El nom d'aquest mes prové d'una paraula grega que significa "inici". En molts països d'Europa, de molt de temps ençà, el primer d'abril es practica un costum divertit, l'origen del qual no s'ha pogut encara esbrinar adequadament. La bioma més corrent del dia és enviar una persona distreta o de bona fe a un encàrrec inexistient. L'ingeniu que hi cau el titllen d'"innocent d'abril"; a Escòcia diuen que "cafa el cucit", mentre que a França rep el qualificatiu de "poisson d'avril" o peix d'abril.

Dies assenyalats,
Celebracions de sants, etc.

1 d'abril, dia dels Innocents
23 d'abril, dia de Sant Jordi
24 d'abril, vigília de Sant Marc

Refranys

"Temps d'abril: sol solet i pluges mil."

"Si per l'abril sentis tronar
ordi i blat no faltaran."

"Ruixadot d'abril s'emporta la granota i el granotiú."

BIBLIOTECA

En aquest butlletí us donem a conèixer alguns dels llibres de la biblioteca de socis del C. C. R.

En aquesta ocasió es tracta de quatre obres que En Pere Sans i Arasa ha donat al C. C. R. Des d'aquí volem fer manifest el nostre agraïment.

CONSTANTIN STANISLAVSKI

UN
ACTOR
SE
PREPARA

EDITORIAL CONSTANCIA

MICHAEL CHEJOV

AL ACTOR

EDITORIAL CONSTANCIA

AL ACTOR

EDITORIAL CONSTANCIA

AL ACTOR

EDITORIAL CONSTANCIA

AL ACTOR

UN ACTOR SE PREPARA de Constantin Stanislavsky

Constantin Stanislavsky, es un gran conecedor del mundo teatral. En «Un actor se prepara», nos da a conocer su concepción del teatro, analizando todos los elementos que intervienen en la conformación de la obra teatral y enfatizando la trascendencia que tienen los hechos externos en la elaboración psicológica del individuo.

MANUAL DEL ACTOR de Constantin Stanislavsky

«El manual del actor», es parte del equipo de todo hombre de teatro porque trata todos los problemas de la actuación creativa. No proporciona soluciones a ninguno de ellos, provoca sentimientos.

AL ACTOR de Michael Chejov

Es un libro sobre la técnica de actuación. Actores, directores, escritores y críticos le quedaron agradecidos por su obra. También servirá de ilustración a quienes gustan de teatro y desean profundizar sus apreciaciones acerca del bien actuar.

Les Caramelles

FESTA D'AMOR (Vals de Caramelles)

Lletra: A. COSTA

Música: JOSEP VOLTAS VIÑAS

Salut, oh, Pasqua Florida
festa d'amor sens igual
que vens portant alegria
en un temps primaveral.

Amb desig de celebrar-te
cantarem amb germanor
les hermoses caramelles
per seguir la tradició.

Visca la Pasqua Florida,
Visca la Pasqua galana,
i la Primavera hermosa
que de flors ve engalanada

Sortiu, oh, belles nines,
sortiu sense temor,
sortiu que sou tan belles
com un ramell de flors.

Contempleu la nostra colla
formant-la joves i vells,
cultivant l'obra tan bella
de nostre immortal Clavé.

I lluitant perquè enforzeixi
aquest llaç de germanor
inspirats pel sagrat lema
de Progrés, Virtut i Amor.

Poesia facilitada per: VICENT AUBÀ